

HUNGER GAMES

SÍLA VZDORU

SUZANNE COLLINSOVÁ

FRAGMENT

HUNGER GAMES

Síla vzdoru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Suzanne Collinsová
HUNGER GAMES
Síla vzdoru

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HUNGER GAMES

SÍLA VZDORU

HUNGER GAMES

SÍLA VZDORU

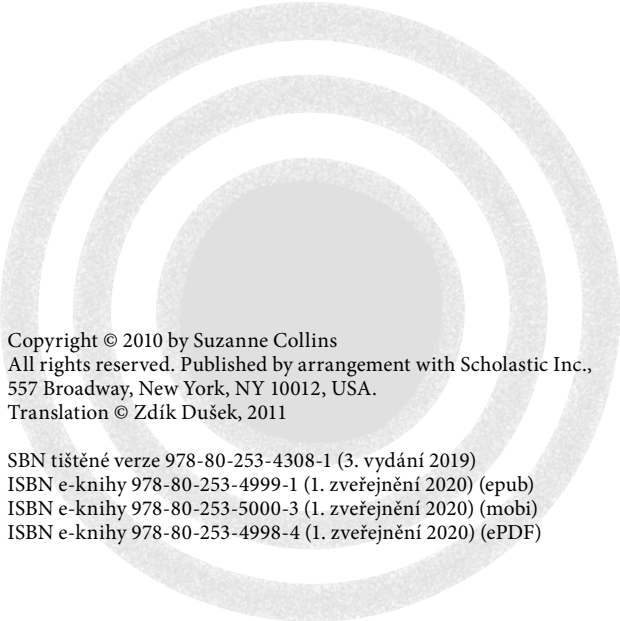
Suzanne Collinsová

FRAGMENT

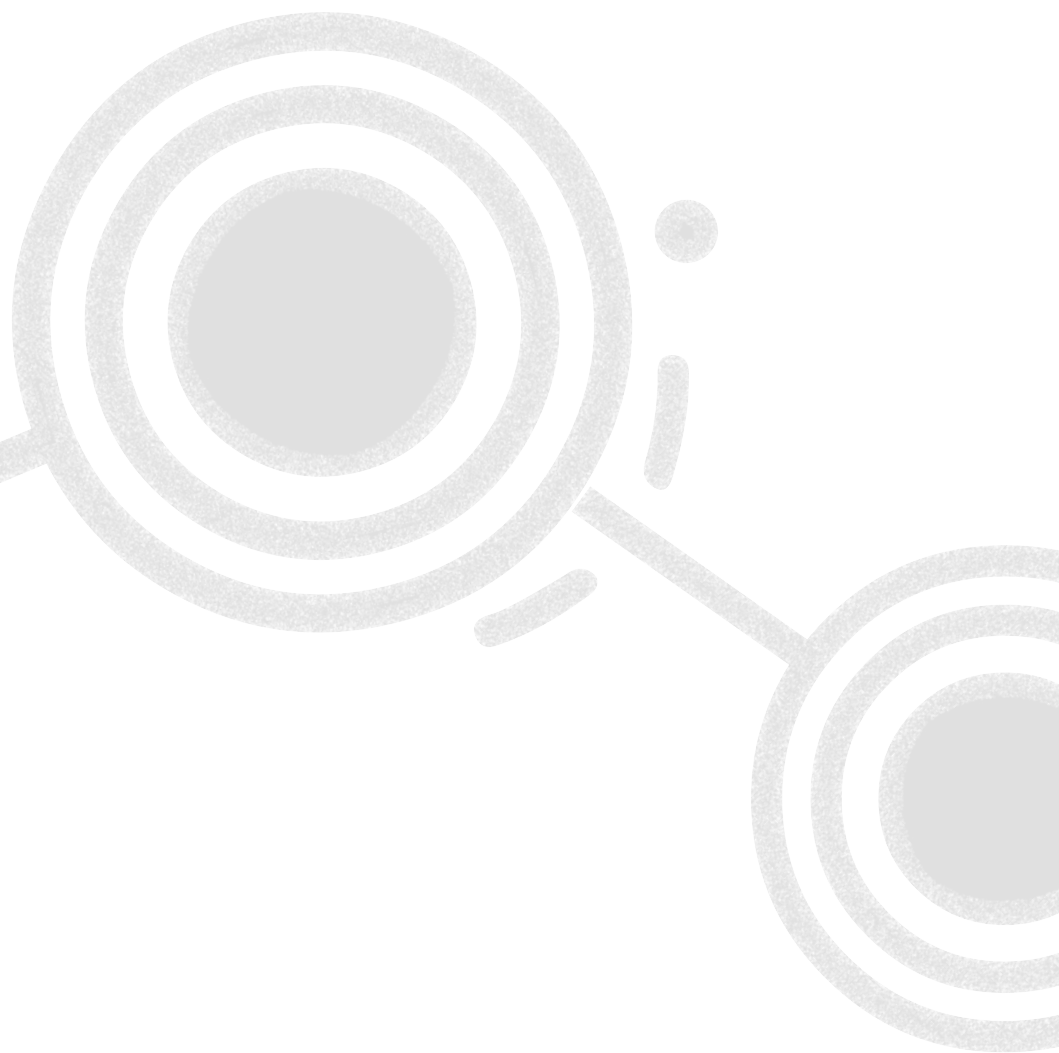

Copyright © 2010 by Suzanne Collins
All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.
Translation © Zdik Dušek, 2011

SBN tištěné verze 978-80-253-4308-1 (3. vydání 2019)
ISBN e-knihy 978-80-253-4999-1 (1. zveřejnění 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5000-3 (1. zveřejnění 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-4998-4 (1. zveřejnění 2020) (ePDF)

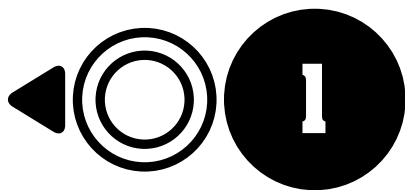
Capovi, Charliemu a Isabel

PRVNÍ ČÁST
POPEL

Dívám se na svoje boty. Do prasklinek odřené kůže si sedá vrstva jemného popela. Tady stála postel, ve které jsem spávala se svou sestrou Prim. Tamhle byl kuchyňský stůl. Hromada cihel z komína, který se při požáru zhroutil, mi poskytuje bod, podle něhož se orientuji ve zbytku domu. Čeho jiného bych se měla chytit v tomhle šedém moři?

Z Dvanáctého kraje nezůstalo skoro nic. Zápalné pumy Kapitoly před měsícem srovnaly se zemí domky chudých horníků ve Sloji, obchody měšťanů i soudní budovu. Požáru unikla jen Vesnice vítězů. Nevím vlastně proč. Snad proto, aby lidé, které sem pošlou z Kapitoly s nějakým úkolem, měli kde bydlet. Reportéři. Komise hodnotící stav uhelných dolů. Četa mírotvorců pátrající po uprchlících, kteří by se vraceli domů.

Kromě mě se sem ale nikdo nevrací. A i já tu jsem jen na krátké návštěvě. Vedení Třináctého kraje mi ji ani nechtělo povolit. Považovali můj výlet za zcela zbytečný – a taky je vyšel draho, protože nade mnou krouží aspoň desítka vznášedel přidělených na mou ochranu. Přitom se tu nedají získat žádné užitečné informace. Jenže já se sem musela podívat. Záleželo mi na tom tolik, že jsem návštěvou rodného kraje podmínila budoucí spolupráci.

Nakonec Plutarch Heavensbee, vrchní tvůrce her, který organizoval kapitolské rebely, pokrčil rameny. „Nechte ji jít. Lepší promrhat jeden den než celý měsíc. Menší procházka po dvanáctce ji možná přesvědčí, že jsme na stejné straně.“

Na stejné straně. Zabolí mě levý spánek a přitisknu si k němu dlaň. Přesně sem mě udeřila Johanna Masonová cívkou drátu. Hlavou mi víří vzpomínky a pokouším se určit, co je pravda a co ne. Jaké události vedly k tomu, že teď stojím mezi troskami svého rodného města? Odpověď není jednoduchá, protože otřes mozku způsobený Johanninou ranou dosud zcela neodezněl a myšlenky se mi chvílemi trochu zamotávají. Navíc občas mívám halucinace z léků, které mi dávají proti bolesti a depresím. Aspoň myslím. Pořád nejsem stoprocentně přesvědčená, že to byla opravdu halucinace, když se jedné noci podlaha mého nemocničního pokoje proměnila v koberec svíjejících se hadů.

Použiju metodu, kterou mi poradil jeden z lékařů. Začínám od nejjednodušších věcí, jejichž pravdivostí jsem si jistá, a postupně se propracovávám ke složitějším. V duchu odříkávám...

Jmenuji se Katniss Everdeenová. Je mi sedmnáct let. Pocházím z Dvanáctého kraje. Byla jsem splátkyní v Hladových hrách. Unikla jsem z arény. Kapitol mě nenávidí. Peetu zajali. Je považován za mrtvého. S největší pravděpodobností mrtvý je. Nejspíš je to dobře...

„Katniss, mám se spustit za tebou?“ Ve sluchátkách, která jsem si na nátlak povstalců musela nasadit, se ozývá hlas mého nejlepšího přítele Hurikána. Čeká nahoře ve vznášedle a dává na mě pozor, připraven zasáhnout, kdyby se něco zvrtilo. Sedím v podřepu, lokty si opírám o stehna a hlavu si držím v dlaních. Určitě to shora vypadá, že se co nevidět zhroutím. To nesmím. Zvlášť když mi konečně chtějí vysadit léky.

Napřimuji se a odmítavě třepu rukou. „Ne. Jsem v pořádku.“ Vydávám se od svého starého domova směrem k městu. Hurikán žádal, aby ho vysadili spolu se mnou, ale když jsem jeho doprovod odmítla, nijak nenaléhal. Chápe, že dnes nechci niko-

ho brát s sebou. Dokonce ani jeho. Některé cesty člověk musí projít sám.

Léto je dusivě horké a suché. Po bombardování prakticky nezapršelo, takže hromady popela zůstávají netknuté. Tu a tam se pod mými kroky pohnou a sesypou, ale jinak je nenarušuje ani vítr. Dívám se pod nohy, protože když jsem přistála na Louce, nebyla jsem dost opatrná a zakopla jsem – v první chvíli jsem myslela, že o kámen. Jenže to nebyl kámen, ale něčí lebka. Odkutálela se stranou a zastavila se obličejem vzhůru. Dlouhou dobu jsem pak nedokázala odtrhnout pohled od bílých zubů a přemítala jsem, komu asi patřily a že moje by za podobných okolností nejspíš vypadaly stejně.

Silnice se držím víceméně ze zvyku, ale dělám chybu, protože se tu povaluje plno ostatků lidí, kteří se pokoušeli utéct. Některé obyvatele to sežehlo úplně, ale jiní patrně nejhoršímu ohni unikli a podlehli dusivému kouři. Jejich těla v různém stupni rozkladu teď leží všude kolem, jako potrava pro mrchožrouty a ráj pro mouchy. *Zabila jsem tě, říkám si v duchu, když mímám jednu hromádku. I tebe. A tebe taky.*

Protože jsem je opravdu zabila. Byl to můj šíp, namířený na Achillovu patu silového pole kolem arény, který vyprovokoval tuhle odplatu. To on uvrhl celý Panem do chaosu.

V duchu slyším prezidenta Snowa, jak se mnou hovoří ráno před zahájením Turné vítězů. *„Katniss Everdeenová, dívka v plamenech, se změnila v jiskru, která, pokud jí nebudeme věnovat dostatečnou pozornost, může zažehnout požár, ničivý pro celý Panem.“* Zjevně nepřeháněl, ani se mě nesnažil vyděsit. Možná se skutečně pokoušel zajistit si mou pomoc. Ale já jsem uvedla do pohybu lavinu, kterou jsem nemohla zadržet.

Ohně pořád hoří, myslím si omámeně. Požáry v uhelných dolech v dálce dosud chrlí k obloze sloupce černého dýmu. Víc než

devadesát procent obyvatel je po smrti. Zbývajících osm stovek jsou uprchlíci ve Třináctém kraji – což je podle mého názoru totéž, jako být do konce života bezdomovcem.

Vím, že bych to neměla brát takhle; měla bych být vděčná za vlídné přijetí. Přijali nás nemocné, zraněné, vyhladovělé a s prázdnými rukama. Pořád však nedokážu překousnout, že Třináctý kraj posloužil jako rozbuška k likvidaci dvanáctky. Tím se nezbavuji viny – té je tu dost pro všechny. Ale bez nich bych se nepřimotala k plánu na svržení Kapitolu.

Obyvatelé Dvanáctého kraje se neorganizovali do žádného hnutí odporu. Nedostali možnost k něčemu se vyjádřit. Jejich smůlou bylo, že měli mě. Někteří z těch, kteří přežili, považují za štěstí, že konečně unikli z Dvanáctého kraje. Utekli neustálému hladu a útlaku, nebezpečným dolům i bičí našeho posledního vrchního mírotvorce, Romula Knuta. Příklad do nového domova vnímají jako zázrak, protože ještě před krátkou dobou jsme ani netušili, že Třináctý kraj vůbec existuje.

Hlavní zásluhu na záchraně stovek uprchlíků má Hurikán, ačkoliv to jen nerad přiznává. Po dramatickém konci Čtvrtoher, když mě rebelové vyzvedli z arény, v celém Dvanáctém kraji přestala fungovat elektřina, televize zčernaly a ve Sloji zavládlo hrobové ticho, v němž lidé slyšeli, jak jim tloučou srdce. Nikdo se nepokusil oslavovat to, co se odehrálo v aréně, ani nijak protestovat proti Kapitolu, ale během čtvrt hodiny se na nebi vyrojila vznášedla a na zem se začaly snášet bomby.

Hurikán si vzpomněl na Louku, jedno z mála míst, kde nestály staré dřevěné domy plné uhelného prachu a mouru. Shromáždil co nejvíc lidí, včetně mé matky a Prim, a vydal se s nimi k Louce. Zorganizoval stržení plotu – bez elektřiny šlo jen o neškodný drátěný zátaras –, a odvedl všechny do lesa, konkrétně k jezeru, které mi jako dítěti ukázal můj otec. Jiné místo ho ne-

napadlo. Odtud pak uprchlíci sledovali, jak plameny v dálce pohlcují celý jim známý svět.

Když další den svítalo, bombardéry už byly dávno pryč a požáry dohasínaly. Podařilo se najít několik posledních opozdílů a matka s Prim založily provizorní ošetrovnu, kde se pokoušely pomáhat zraněným všim, co se dalo najít v lese. Hurikán měl dva luky, lovecký nůž, rybářskou síť a více než osm set vyděšených lidí, kteří potřebovali nakrmit. Pomáhalo mu několik tělesně zdatných mužů a díky tomu se tři dny jakž takž protloukali. Pak se nečekaně objevila vznášedla a uprchlíky dopravila do Třináctého kraje, kde na ně čekal dostatek čistých příbytků, šaty a jídlo třikrát denně. Nevýhoda ubytování spočívala v tom, že všichni museli žít v podzemí, oděvy byly všechny stejné a jídlo víceméně bez chuti, ale šlo o nepodstatné detaily. Dostali se do bezpečí. Někdo se o ně staral. Byli naživu a dočkali se přátelského přijetí.

Nadšené přivítání si vysvětlovali jako laskavost hostitelů, ale muž jménem Dalton, který před pár lety uprchl z Desátého kraje a podařilo se mu pěšky dojít až do Třináctky, mi prozradil skutečný důvod. „Potřebují vás, stejně jako mě. Potřebují nás všechny. Epidemie neštovic jich před časem hodně zahubila a ještě víc dalších postihla neplodnost. Berou nás jako čerstvé kusy dobré pro chov.“ Dalton pracoval v Desátém kraji na jedné z dobytčích farem, kde zajišťoval genetickou rozmanitost stáda implantacemi dlouhodobě zmražených zárodků. Ohledně Třináctého kraje má patrně pravdu, protože jsem v něm neviděla příliš mnoho dětí. Ale tak ať. Nedrží nás v ohradách, zaškolují nás v práci a naše děti chodí do školy. Ty, kterým už bylo čtrnáct, dostaly základní vojenské hodnosti a uctivě je oslovují jako „vojáky“. Vedení Třináctého kraje každému uprchlíkovi automaticky přidělilo občanství.

Přesto je nenávidím. Teď ovšem nenávidím skoro každého. A nejvíc ze všech samu sebe.

Půda se mi zpevňuje pod nohama a já pod vrstvou popela cítím dlažební kostky náměstí. Po obvodu, kde dřív stávaly obchody, leží nízké hromady sutin. O něco větší hromada zčernalých trosek nahradila soudní budovu. Zastavuji u pekařství, které provozovala Peetova rodina. Nezbylo tu skoro nic kromě přetažené hroudy, jež původně bývala pecí. Peetovi rodiče i oba starší bratři... Nikdo z nich se nedostal do Třináctého kraje. Z těch, kteří ve Dvanáctém kraji patřili k bohatší vrstvě, přežila jen asi desítka. Peeta by se stejně neměl ke komu vracet. Až na mě...

Couvám z pekárny tak rychle, až o něco zakopávám, a sedám si na jakousi konstrukci ze sluncem rozpáleného kovu. Co to asi bylo? Pak si vzpomínám na Knutovy nedávné úpravy náměstí. Mučidla, kůly, k nimž se přivazovali lidé při bičování, a tohle – zbytky šibenice. Zaplavují mě představy, které mě trápí ve snech i při bdění. Mučí v nich Peetu – topí ho ve vodě, pálí ho ohněm, řezou do něj, dávají mu elektrické šoky, mrzačí ho a tlučou –, aby z něj vyrazili informace o vzpouře, o které nic nevěděl. Křečovitě zavírám oči a snažím se s ním spojit přes stovky a stovky kilometrů, abych mu vyslala svoje myšlenky, abych mu dala najevo, že není sám. Jenže je sám. A já mu nemohu pomoci.

Prchám pryč z náměstí na jediné místo, které požár zcela nezničil. Míjím trosky starostova domu, kde bydlela má kamarádka Madge. Nemám žádné zprávy o jejím osudu, ani o osudu její rodiny. Evakuovali je vzhledem k otcovu postavení do Kapitolu, nebo je nechali napospas plamenům? Kolem mě víří mračno popela a já si zakrývám ústa lemem sukně. Neděsí mě pomyšlení co, ale *koho* vdechuji.

Tráva je sežehnutá a okolí zasypala tenká vrstva popela jako šedý sníh, dvanáct domů Vesnice vítězů však zůstalo netknutých. Vpadám do toho, kde jsem poslední rok bydlela, prudce za sebou zavírám dveře a opírám se o ně. Zdá se, že se tu nic nezměnilo.

Všude je čisto. Panuje tu strašidelné ticho. Proč jsem se sem vůbec vracela? Jak mi tahle návštěva pomůže odpovědět na otázky, jimž nemohu uniknout?

„Co budu dělat?“ šeptám okolním zdem. Vážně to nevím.

Přemlouvá mě spousta lidí. Pořád dokola. Plutarch Heavensbee. Jeho ctižádostivá asistentka Fulvia Cardewová. Vůdci jednotlivých krajů. Armádní důstojníci. Jen Alma Coinová, prezidentka Třináctého kraje, nikdy nemluví a mlčky mě pozoruje. Je jí zhruba padesát let a šedivé vlasy jí splývají v jednolitém závoji až na ramena. Ty vlasy mě fascinují, protože jsou tak pravidelné, bez chyb, vlnek nebo třeba jediného roztřepeného konečku. Jsou šedé, ale jinak než u obyvatel Sloje. Jsou velice světlé, skoro jako kdyby z nich někdo vysál veškerou barvu. Mají odstín sněhové břechky, o které si přejete, aby už co nejrychleji roztála.

Chtějí po mně, abych přijala roli, kterou mi určili. Mám se stát symbolem revoluce. Reprodukdem. Nestačí, že jsem se postavila Kapitulu v Hladových hrách a stala se symbolem vzdoru. Teď se musím stát skutečnou pochodní: tváří, hlasem a ztělesněním revoluce. Osobou, která kraje – z nichž většina nyní otevřeně válčí s Kapitolem – přesvědčivě povede k vítězství. Nebudu na to pochopitelně sama. Mají sestavený celý tým lidí, kteří se o mě budou starat, budou mě líčit, psát mi projevy a organizovat má vystoupení – jako by mi to všechno nebylo až děsivě známé. Já mám jen plnit svou úlohu. Občas je poslouchám a občas se jen dívám na dokonalý tvar prezidentčiny vlasů a snažím se uhodnout, jestli jde o paruku. Nakonec odcházím z místnosti, protože mě začíná bolet hlava, je čas na jídlo, nebo mám jednoduše pocit, že pokud se co nejrychleji nedostanu na čerstvý vzduch, začnu křičet. Neobtěžuji se s tím, že bych něco říkala. Prostě se zvednu a odejdu.

Včera odpoledne, když se za mnou zavíraly dveře, jsem zaslechla prezidentku, jak poznamenává: „Říkala jsem vám, že jsme měli

nejdřív zachránit toho chlapce.“ Tím měla na mysli Peetu. Naprosto s ní souhlasím. Peeta by byl vynikajícím mluvčím rebelů.

Jenže koho zachránili z arény místo něho? Mě, holku, která nespolupracuje. Dioda, postaršího vynálezce z Třetího kraje, s nímž se skoro nevidám, protože ho zapojili do vývoje nových zbraní, jakmile se dokázal aspoň posadit. Dotlačili jeho nemocniční lůžko do nějakého přísně tajného centra a Diod se jen tu a tam ukazuje v jídelně. Je velice chytrý a ochotný pomoci povstalcům v boji proti Kapitolu, ale není to typ plamenného řečníka a buřiče. Pak je tu ještě Finnick Odair, sexuální symbol z rybářského kraje, který během her zachránil Peetovi život v situaci, kdy jsem si nevěděla rady. I Finnicka by rádi proměnili ve vůdce rebelů, ale nejdřív ho budou muset přinutit, aby zůstal vzhůru déle než na pět minut. I když je při vědomí, musí se mu všechno opakovat třikrát. Lékaři tvrdí, že jde o důsledek elektrického šoku, který dostal v aréně, ale já vím, že pravda je mnohem složitější. Víím, že se Finnick nedokáže na nic soustředit, protože se v myšlenkách zabývá jen tím, co se děje v Kapitolu s Annií, pomatenou dívkou z jeho kraje a jedinou osobou na světě, kterou Finnick miluje.

I přes vážné výhrady musím Finnickovi odpustit, že sehrál svou roli ve spiknutí, jež mě dovedlo až sem. On aspoň trochu chápe, čím procházím. A kromě toho je příliš vyčerpávající zlobit se na člověka, který tolik pláče.

Stoupám do schodů. Našlapuji co nejtíšeji, abych nevydala jediný zvuk. Beru si pár upomínek: svatební fotografii rodičů, modrou stuhu do vlasů pro Prim, rodinnou knihu léčivých a jedlých rostlin. Kniha mi vyklouzává z ruky a otvírá se na stránce se žlutě kvetoucími rostlinami, ale já ji rychle zavírám, protože ten obrázek kreslil Peetův štětec.

Co budu dělat?

Má smysl vůbec něco dělat? Matka a sestra, stejně jako Hurikánova rodina, jsou konečně v bezpečí. Pokud jde o zbytek Dvanáctého kraje, jeho obyvatelé jsou buď mrtví, což se nedá změnit, nebo pod ochranou Třináctky. Zbývají tedy vzbouřenci v ostatních krajích. Jistě, nenávidím Kapitol, ale vůbec si nejsem jistá, že pomohu těm, kteří se ho snaží porazit, když přijmu úlohu reprodrozda. Všechno, co jsem zatím udělala, vyústilo pouze ve větší utrpení a další ztráty na životech. Ten stařec v Jedenáctém kraji, kterého zastřelili za to, že pískal Routinu melodii. Tvrdé zákroky mírotvorců ve Dvanáctém kraji poté, co jsem zasáhla, když Knut bičoval Hurikána. Mého vizážistu Cinnu zbili těsně před začátkem her do krve. Nadaný Cinna, jehož vždy obklopovala aura tajemství, je mrtvý, a to kvůli mně. Snažím se na to nemyslet, protože jinak bych se musela zbláznit.

Co budu dělat?

Stanu-li se reprodrozdem, vykonám něco dobrého, abych vyvážila utrpení, které jsem způsobila? Komu se dá důvěřovat, že mi na tuhle otázku odpoví? Rozhodně ne té sebrance ze Třináctého kraje. Když je teď má i Hurikánova rodina v bezpečí, mohu utéct. Brání mi jediná maličkost jménem Peeta. Kdybych věděla jistě, že je mrtvý, mohla bych prostě zmizet v lesích a na nic se neohlížet. Jenže dokud se to nedozvím, musím setrvat.

Za zády se mi ozve zasyčení. Prudce se otáčím. Ve dveřích do kuchyně stojí s nahrbenými zády a ušima přitisknutýma k hlavě ten nejošklivější kocour na světě. „Pryskyřníku,“ oslovuji ho. Zahynuly tisíce lidí, ale on přežil, a dokonce vypadá, že je dobře živý. Čím se asi krmí? Může podle libosti odcházet z domu oknem ve spíži, které jsme nechávali pořád otevřené. Určitě loví polní myši. Zakazuji si přemýšlet o jiných možnostech.

Sedám si do dřepu a natahuji k němu ruku. „Pojď sem, klu-ku.“ Ani se nehne. Zlobí se, protože jsme ho tu nechaly. Navíc

mu nenabízím žádnou dobrotu a schopnost donést domů žvanec je z jeho pohledu mou jedinou kladnou stránkou. Když jsme se potkávali ve starém domově, protože se nám ani jednomu nelíbil ten nový, zdálo se, že k sobě najdeme cestu. To už zjevně neplatí. Loupe po mně těma svýma nepříjemnýma žlutýma očima.

„Chceš vidět Prim?“ ptám se. Při zvuku sestřina jména zpozorní. Kromě jeho vlastního jména to je jediné slovo, které pro něj něco znamená. Chraptivě mňoukne a vykročí ke mně. Zvedám ho, hladím ho po hlavě a jdu s ním ke skříní, kde mám uložený lovecký vak. Bez váhání ho strkám dovnitř. Jinak bych ho na palubu vznášedla nedostala a moje sestra ho má moc ráda. Její koza Dáma, která má skutečnou cenu, se bohužel neukázala.

Ve sluchátku slyším Hurikána, který mi oznamuje, že se musíme vrátit. Lovecký vak mi ale připomněl, že chci ještě jednu věc. Věším ho přes opěradlo židle a vybíhám po schodech do své ložnice. Ve skříní visí otcova lovecká bunda. Před Čtvrtohrami jsem ji sem přinesla ze starého domu v naději, že snad trochu ukonejší mou matku a sestru, až budu mrtvá. Naštěstí – jinak by z ní teď byla jen hromádka popela.

Její kůže je na dotek měkká a na vteřinu mě uklidňují vzpomínky na hodiny, kdy jsem v ní byla zabalená. Náhle mi na dlaních vyráží pot – netuším proč. V zátylku se mi ježí chloupky a po zádech mi běhá mráz. Otáčím se čelem do místnosti. Je prázdná. Uklizená. Všechno je na svém místě. Nevyplašil mě žádný zvuk. Tak co tedy?

Nabírám vzduch do nozder. To ten pach. Nasládlý a umělý. Z vázy s uschlými květinami na toaletním stolku vykukuje cosi bílého. Opatrně se k tomu blížím. Mezi ostatními květy vidím čerstvou bílou růži. Dokonalou až po poslední trn a poslední hedvábný korunní lístek.

Okamžitě je mi jasné, kdo mi ji poslal.

Prezident Snow.

Z toho pachu se mi zvedá žaludek. Couvám z místnosti a přechám do přízemí. Jak dlouho tu ta růže může být? Den? Hodinu? Povstalci Vesnici vítězů prohledali, než jsem sem směla přiletět. Prověřovali, jestli tu nejsou nastražené výbušniny, odposlouchávací zařízení nebo jestli tu není cokoli neobvyklého. Růže jim ale nejspíš nepřípadala významná. To jen mně.

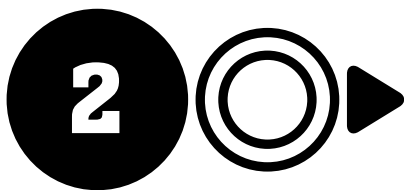
Pod schody беру vak ze židle a táhnu ho za sebou po zemi, dokud si nepřipomenu, že je v něm živý kocour. Na trávníku před domem horečně signalizují vznášedlu. Pryskeřník se zmítá jako smyslů zbavený. Klepnu ho loktem, ale tím ho rozzuřím ještě víc. Nad hlavou se mi zhmotňuje vznášedlo, z něhož se vzápětí spouští žebřík. Vylezu na něj a proud mě drží na místě, dokud mě nevytáhnou na palubu.

Hurikán mi pomáhá dovnitř. „Jsi v pořádku?“

„Jo,“ odpovídám a otírám si rukávem pot z tváře.

Nechal mi růži! chce se mi vykřiknout, ale asi bych to neměla říkat, když mě sleduje někdo jako Plutarch. Zaprvé by to znělo bláznivě. Jako kdybych si všechno vymyslela, což je ostatně docela možné, nebo jako kdybych reagovala zcela nepřiměřeně, což by mi vysloužilo návrat do snové země pod vlivem léků, od kterých se tak usilovně snažím oprostit. Nikdo nepochopí, že nejde jen o květinu, dokonce ani o květinu přímo od prezidenta Snowa, nýbrž o příslib pomsty – protože když mi vyhrožoval před Turné vítězů, v pracovní s ním nikdo jiný neseděl.

Ta sněhově bílá růže na toaletním stolku je soukromý vzkaz určený mně. Říká mi, že jsme spolu ještě neskončili. Šeptá: *Dokážu si tě najít. Neutečeš mimo můj dosah. Možná tě právě teď pozorují.*

Ženou se sem kapitolská vznášedla, aby nás smetla z oblohy? Při letu nad Dvanáctým krajem úzkostlivě vyhlížím z okna, jestli nepostřehnu nějaké známky útoku, ale nikdo nás nepronásleduje. Po několika minutách slyším, jak si Plutarch s pilotem potvrzují, že je čistý vzduch, a trochu se uvolňují.

Hurikán kývá na můj pytel, z něhož se ozývá hlasité skučení. „Už chápu, proč ses potřebovala vrátit.“

„Dokud byla aspoň malá šance na jeho záchranu...“ Pokládám vak na sedadlo, kde se Pryskeřník okamžitě dává do hlubokého hrdelního vrčení. „Zavři zobák,“ říkám pytli a klesám na polstrované sedadlo u okna.

Hurikán si sedá vedle mě. „Je to tam hodně špatné?“

„O moc horší už to ani být nemůže,“ odpovídám. Dívám se mu do očí, v nichž se odráží můj vlastní žal. Chytáme se za ruce a křečovitě se držíme kousku Dvanáctého kraje, který se Snowovi nějakým zázrakem nepodařilo zničit. Zbytek cesty do Třináctého kraje sedíme mlčky – let netrvá ani tři čtvrtě hodiny. Pěšky se jedná o týdenní pochod. Bonnie a Kepra, dvě uprchlice z Osmého kraje, které jsem potkala v lese minulou zimu, nebyly nakonec tak daleko od cíle. Zřejmě se jim však nepodařilo dojít až do třináctky. Když jsem se na ně vyptávala, nikdo netušil, o kom mluvím. Nejspíš zemřely v lese.

Ze vzduchu vypadá můj nový domov stejně pochmurně jako Dvanáctý kraj. Ze sutin sice dávno nestoupá dým, jak Kapitol

pořád ukazuje v televizi, ale na povrchu nežije skoro nic. Během sedmdesáti pěti let po temných dobách, kdy byl Třináctý kraj údajně zlikvidován za války mezi Kapitolem a kraji, se téměř veškerá stavební činnost soustředila pod zem. Zdejší obyvatelé nemuseli začínat od nuly: během století tu vyrůstala rozsáhlá podzemní zařízení, buď jako tajný úkryt pro vládu v časech války, nebo jako poslední útočiště lidstva, pokud by se povrch stal neobyvatelným. Nejdůležitější pro obyvatele Třináctého kraje však byla skutečnost, že šlo o centrum kapitolského programu na rozvoj jaderných zbraní. Povstalci nad nimi získali kontrolu, namířili nukleární hlavice na Kapitol a nabídli protivníkům dohodu: budou si hrát na mrtvé a Kapitol je na oplátku nechá být. Kapitol měl další sklady jaderných zbraní na západě, ale nemohl na Třináctý kraj zaútočit, aniž by přišla odplata, takže musel nabízenou dohodu přijmout. Zničil aspoň viditelnou infrastrukturu povstalců a odřízl kraj od ostatních. Kapitolští vůdci zřejmě předpokládali, že bez pomoci Třináctka zanikne sama od sebe. Jejich přání se několikrát málem splnilo, ale místním obyvatelům se vždy podařilo přežít. Dělili se o veškeré zdroje, podrobovali se přísné disciplíně a neustále hlídali, zda Kapitol nechystá další útok.

Všichni takřka bez výjimek tu nyní žijí pod zemí. Můžete si vyjít zacvičit na povrch, ale jen v konkrétní hodinu svého denního rozvrhu. Rozvrhu se nikdo nevyhne. Každé ráno musíte vložit ruku do speciálního zařízení ve stěně, které vám odporně červeným inkoustem vytetuje na hladkou kůži zápěstí, co máte ten den za úkol. *7.00 – snídaně, 7.30 – služba v kuchyni, 8.30 – vzdělávací středisko, místnost č. 17.* A tak dále. Inkoust se nedá smazat až do 22.00, kdy je čas koupele. Tehdy se rozloží látky, díky nimž až dosud inkoust odolával vodě, a celý rozvrh se smyje. Zhasnutí světel ve 22.30 signalizuje, že každý, kdo nemá zrovna noční směnu, by měl být v posteli.

Během prvních dnů, kdy jsem ležela v nemocnici, jsem se tomuto potisku dokázala vyhnout. Jakmile jsem se ale s matkou a sestrou přestěhovala do ubikace číslo 307, očekávalo se ode mě, že se podřídím plánovanému programu. Až na jídlo jsem nicméně slova na zápěstí víceméně ignorovala. Dny jsem trávila v naší ubikaci, procházela se po Třináctce nebo spala někde schovaná. V opuštěném větracím potrubí. Za přívodem vody do prádelny. Ve vzdělávacím středisku je skvělá komora, z níž nikdo nikdy nepotřebuje žádné pomůcky. Se vším tu zacházejí hrozně šetrně; plýtvání je prakticky zločin. Lidé z Dvanáctého kraje naštěstí sklony k plýtvání nemají. Jednou jsem ale viděla, jak Fulvia Cardewová muchlá papírek, na němž bylo napsáno jen několik slov, a z pohledů, které ji probodly, by člověk získal dojem, že někoho zavraždila. Zrudla jako rak, takže stříbrné květiny vytetované do jejích baculatých lící se ještě zvýraznily. Zářily jako symbol nadbytku a blahobytu. Nemám tu mnoho potěšení. Jedním z toho mála je sledovat, jak se zhýčkaní kapitolští „rebelové“ pokoušejí zapadnout mezi ostatní.

Nevím, jak dlouho mi bude procházet má vzpoura proti dodržování na minutu přesného harmonogramu, který je jinak pro všechny povinný. Zatím mě nechávají být, protože jsem „duševně narušená“, jak se píše na mém plastovém náramku z nemocnice, a všichni jsou nuceni snášet mé výstřelky. To ale nevydrží donekonečna. A podobně jim jednou dojde trpělivost s tím, že nechci přijmout roli reprodrozda.

Scházíme s Hurikánem od přistávací plošiny po několika schodištích k ubikaci 307. Mohli bychom jet výtahem, ale ten mi příliš připomíná zdviž do arény. Taky si těžko zvykám na život pod zemí. Poté, co jsem nečekaně našla růži od prezidenta Sno-wa, se poprvé při sestupu pod zem cítím bezpečněji.

U dveří označených číslem 307 váhám. Očekávám, že se mě má rodina bude vyptávat. „Co jim mám říct o dvanáctce?“ obracím se na Hurikána.

„Pochybují, že je budou zajímat podrobnosti. Viděli, jak hoří. Budou si spíš dělat starosti o tebe.“ Hurikán se jemně dotýká prsty mé tváře. „Stejně jako já.“

Vteřinu se nechávám hladit. „Já to zvládnou.“

Pak se zhluboka nadechnu a otvírám dveře. Má matka a sestra jsou doma na 18.00 – *rozjímání*, půlhodinový odpočinek před večerí. Vidím v jejich očích obavy, s nimiž se snaží odhadnout můj emocionální stav. Než se kdokoliv stačí na cokoli zeptat, rozvazuji pytel a okamžitě nastává 18.00 – *vytržení z Pryskyřníka*. Prim sedí na zemi, pláče a houpá v náruči toho příšerného kocoura, který přestává příst vždy jen na chvíli, aby na mě mohl zasyčet. Když mu Prim uvazuje kolem krku modrou stuhu, kocour mi věnuje obzvlášť namyšlený pohled.

Matka si tiskne k hrudi svatební fotografii a pak ji pokládá spolu s knihou rostlin na prádelník. Otcovu bundu věším na židli. Na chvíli se naše ubikace skoro mění v domov. Výlet do Dvanáctého kraje asi nebyl úplnou ztrátou času.

Míříme dolů do jídelny na večeri v 18.30, když vtom zapípá Hurikánův komunikátor. Připomíná o trochu větší hodinky, ale dokáže přijímat textové zprávy. Zapůjčení komunikátoru je zvláštní výsadou pro osoby podílející se na společné věci – Hurikán ho získal za to, jak zachránil obyvatele Dvanáctého kraje. „Potřebují nás oba na velitelství,“ oznamuje mi.

Jdu několik kroků za ním a snažím se vzchopit před dalším kolem přesvědčování. V moderní konferenční/zpravodajské místnosti, vybavené počítačem ovládanými nástěnnými obrazovkami, elektronickými mapami zachycujícími přesuny jednotek v různých krajích a obřím obdélníkovým stolem s řídí-

cími panely, jichž se nesmím ani dotknout, zůstávám stát u dveří. Nikdo mi nevěnuje pozornost. Všichni sedí před televizní obrazovkou, která celodenně vysílá kapitolský program. Už si říkám, že se mi snad podaří nepozorovaně vyklouznout, ale vtom si mě všímá Plutarch, jehož zavalitá postava mi brání ve výhledu na televizi, a naznačuje mi naléhavým posunkem, abych se k nim připojila. Neochotně se k němu blížím a přemýšlím, čím mě asi kapitolské vysílání může zaujmout. Je pořád stejné. Zprávy z války. Propaganda. Opakované záběry z bombardování Dvanáctého kraje. Zlověstný proslov prezidenta Snowa. V první chvíli se mi tedy téměř uleví, když se objevuje Caesar Flickerman, odvěký moderátor Hladových her, s nalíčenou tváří a jiskřivým oblekem. Potom však kamera zabírá i jeho hosta. Je to Peeta.

Z hrdla se mi vydere tichý zvuk. Takové zalapání po dechu spojené se zasténáním, jako když je člověk dlouho ponořený ve vodě a nedostatek kyslíku přerůstá ve fyzickou bolest. Prodírám se přes ostatní, dokud nestojím přímo před ním, a pokládám dlaň na obrazovku. Hledám v jeho očích nějaké známky bolesti, následky trýzně a mučení. Nic takového v nich není. Peeta vypadá zdravě, skoro až na hranici blahobytu. Pleť bez jediné pookvrnky se mu leskne, jako kdyby ji měl natřenou krémem. Tváří se klidně a vážně. Nedokážu sladit tento výjev s týraným, zkrvačeným chlapcem, který mě děsí ve snech.

Caesar se pohodlně uvelebuje v křesle naproti Peetovi a dlouze se na něj dívá. „Takže, Peeto, vítej zpátky.“

Peeta se nepatrně usměje. „Určitě jste si myslel, že se mnou už rozhovor dělat nebudete.“

„To přiznávám,“ přikyvuje Caesar. „Ten večer před Čtvrtohrami... Kdo by si byl pomyslel, že tě ještě uvidíme?“

„Rozhodně jsem to neměl v plánu, to je jisté,“ říká Peeta zamračeně.

Caesar se trochu předklání. „Myslím, že nám všem bylo jasné, co jsi měl v plánu. Obětovat se v aréně, aby Katniss Everdeenová s vaším dítětem mohly přežít.“

„Přesně tak. Nebylo na tom nic složitého.“ Peeta přejíždí prsty po polstrování opěradla. „Jenže další lidé měli taky svoje plány.“

Ano, to měli, pomyslím si. Uhodl tedy Peeta, že nás vzbouřenci využili jako pěšáky ve své hře? Že od počátku plánovali můj útek? A že nás oba instruktor Haymitch Abernathy zradil ve jménu povstání, o které se údajně vůbec nezajímal?

V následujícím tichu Peetovi naskakují vrásky nad obočím. Uhodl to, nebo mu to řekli. Ale Kapitól ho nezabil, a dokonce ho ani nepotrestal. To prozatím překonává mé nejdivočejší naděje. Očima se pasu na jeho zdraví, na nepoškozeném těle i myslí, a celým tělem se mi rozlévá radost jako z morfinových injekcí, které mi v uplynulých týdnech dávali v nemocnici proti bolesti.

„Povíš nám o té poslední noci v aréně?“ ptá se Caesar. „Abychom si ujasnili pár věcí?“

Peeta přikyvuje, ale s odpovědí si dává načas. „Ta poslední noc... Pokud jde o poslední noc... Nejdřív si musíte představit, jaké to je v aréně. Máte pocit, že jste hmyz přiklopený pod mísou naplněnou horkým vzduchem. A všude kolem vás roste džungle... zelená živá džungle. Obří hodiny vám odtikávají poslední chvíle života. Každá nová hodina je příslibem nové hrůzy. Musíte si představit, že za uplynulé dva dny zemřelo šestnáct lidí – a někteří při tom, když se vás snažili bránit. Při takovém tempu zbývajících osm nedožije rána. Až na jednoho. Na vítěze. A vy si plánujete, že jím nebudete vy.“

Při té vzpomínce mě zalévá studený pot. Ruka mi sklouzává z obrazovky a bezvládně visí u mého boku. Peeta nepotřebuje štětec a barvy, aby dokázal malovat hrůzné výjevy z her. Umí to i se slovy.

„Když jste v aréně, zbytek světa ustupuje do pozadí,“ pokračuje. „Všichni lidé i všechny věci – všechno, co pro vás bylo důležité, přestává existovat. Růžová obloha, příšery v džungli a splátcí, kteří prahnou po vaší krvi, jsou tím jediným, na čem kdy záleželo. Ničí vás to, ale musíte navíc i zabít, protože v aréně máte jediné přání. A to přání člověka hodně stojí.“

„Stojí tě život,“ říká Caesar.

„Kdepak. Stojí daleko víc než život. Musíte vraždit nevinné,“ odporuje Peeta. „Platíte vším, čím jste.“

„Vším, čím jste,“ opakuje Caesar tiše.

V konferenční místnosti se se začátkem rozhovoru rozhostilo ticho a já si představuji, jak se šíří po celém Panemu. Celý národ visí Peetovi na rtech. Protože ještě nikdy nikdo nevyprávěl o tom, jaké to doopravdy v aréně je.

Peeta pokračuje: „Takže se držíte svého přání. A tu poslední noc jsem si přál zachránit Katniss. I když jsem nevěděl o vzbouřencích, měl jsem špatný pocit. Všechno bylo příliš složité. Začal jsem litovat, že jsme se dřív toho dne neodtrhli od ostatních, jak Katniss navrhovala. Teď už jsme ale nemohli.“

„Příliš jste se zapletli do Diodova plánu přivést elektřinu do slané jezera,“ říká Caesar.

„Příliš jsme se zapletli do té hry na spojence. Nikdy jsem jim neměl dovolit, aby nás rozdělili!“ vyhrkne Peeta. „Tehdy jsem ji ztratil.“

„Když jsi zůstal u toho stromu a Katniss s Johannou Masonovou vyrazily s cívkou drátu dolů k vodě,“ doplňuje Caesar.

„Já jsem nechtěl!“ Peeta se vzrušením rdí. „Jenže jsem nemohl odporovat Diodovi, když jsem nechtěl prozradit, že se chystáme ukončit spojenectví. Pak se ten drát přerušil a nastal chaos. Vzpomínám si jenom na útržky. Snažil jsem se najít Katniss. Viděl jsem, jak Brutus zabil Pleva. Já jsem zabil Bruta. Víím, že mě

Katniss volala. Potom do stromu udeřil blesk a silové pole kolem arény vybuchlo.“

„Do povětří ho vyhodila Katniss, Peeto,“ opravuje ho Caesar. „Díval ses na záznam.“

„Nevěděla, co dělá. Nikdo z nás nedokázal plně pochopit Diodův plán. Viděl jste přece, jak se Katniss snaží přijít na to, co má s tím drátem udělat,“ namítá Peeta.

„Dobře. Já jen, že to vypadalo podezřele,“ uklidňuje ho Caesar. „Jako kdyby celou dobu věděla o plánu vzbouřenců.“

Peeta se vymršťuje na nohy, naklání se k Caesarovi a ruce pokládá na opěradla jeho křesla. „Vážně? A bylo součástí plánu, aby se nechala od Johanny málem zabít? Aby ji ochromil elektrický šok? Aby přivolala odvetné bombardování?“ Teď už nepokrytě křičí. „Ona to nevěděla, Caesare! Ani jeden z nás nic nevěděl, jen jsme se snažili zachránit jeden druhého!“

Caesar klade Peetovi dlaň na hrud' v gestu, které je zároveň obranné i chlácholivé. „Věřím ti, Peeto.“

„Dobře.“ Peeta se narovná, projíždí si rukou vlasy a rozčuchává svůj pečlivě upravený účes. Rozrušeně klesá zpátky do křesla.

Caesar chvíli mlčí a dívá se na něj. „A co váš trenér, Haymitch Abernathy?“

Peetovi tvrdnou rysy. „Netuším, co věděl on.“

„Mohl patřit ke spiklencům?“ ptá se Caesar.

„Nikdy se o ničem takovém nezmínil,“ krčí Peeta rameny.

Caesar naléhá dál. „Co ti o něm napovídá tvoje srdce?“

„Že jsem mu neměl věřit,“ říká Peeta. „To je vše.“

Haymitche jsem neviděla od chvíle, kdy jsem na něj zaútočila na palubě vznášedla a podrápala jsem ho na obou tvářích. Víím, že to tady musí mít těžké. Třináctý kraj přísně zakazuje výrobu i konzumaci opojných nápojů, a dokonce i líh určený pro

lékařské účely uchovávají pod zámek. Haymitch je konečně přinucen vystřízlivět, a to bez tajných zásob a podomácku vypálených lektvarů, jež by mu přechod k abstinenci usnadnily. Drželi ho v ústraní, dokud z něj nevyrchaly poslední zbytky alkoholu, a dosud ho nepovažují za způsobilého vystupovat na veřejnosti. Musí to být pro něj muka, ale já jsem s ním přestala jakkoliv soucítit ve chvíli, kdy mi došla hloubka jeho zrady. Doufám, že teď taky sleduje kapitolské vysílání a vidí, jak se ho zříká i Peeta.

Caesar hladí Peetu po rameni. „Můžeme přestat, jestli chceš.“

„Dá se snad říct něco dalšího?“ ptá se Peeta trpce.

„Chtěl jsem se zeptat, co si myslíš o válce, ale jestli jsi příliš rozrušený...“ začíná Caesar.

„Nejsem tak rozrušený, abych nedokázal odpovědět na tohle.“ Peeta se zhluboka nadechuje a obrací se přímo do kamery. „Byl bych rád, kdyby se všichni, kdo se dívají, ať už jsou na straně Kapitolu, nebo vzbouřenců, na chvíli zamysleli nad tím, co takhle válka může znamenat. Pro nás, pro lidské bytosti. V minulosti jsme se vzájemnými boji málem vyhladili. Teď je nás ještě méně a podmínky k životu jsou těžší. Opravdu chceme válčit? Navzájem se pozabíjet? V naději, že..., co vlastně? Že nějaký zodpovědnější druh zdědí dýmající trosky Země?“

„Nevím, jestli... Nejsem si jistý, jestli rozumím...“ mračí se Caesar.

„Nesmíme spolu bojovat, Caesare,“ vysvětluje Peeta. „Nezbuďte nás dost na to, abychom se udrželi při životě. Jestli všichni neodloží zbraně – a to *hodně brzy* –, bude po všem.“

„Takže... voláš po klidu zbraní?“ ptá se Caesar.

„Ano. Volám po klidu zbraní,“ přitakává Peeta unaveně. „Teď bych se rád nechal odvést do svého pokoje, abych mohl postavit další stovku domečků z karet.“

Caesar se dívá do kamery. „Dobrá. To bude, myslím, všechno, takže se můžeme vrátit k řádnému programu.“

Ozývá se hudba a na obrazovce se objevuje žena, která předčítá seznam zboží, jehož nedostatek se v Kapitolu očekává – čerstvé ovoce, sluneční baterie, mýdla. Sleduji ji pozorněji, než by bylo nutné, protože vím, že všichni čekají na mou reakci. Nedokážu ale všechno zpracovat tak rychle – radost, že je Peeta živý a zdravý, to, jak mě hájil proti nařčení, že jsem spolupracovala se vzbouřenci, i jak nepopíratelně napomáhal Kapitolu, když se vyslovil pro zastavení bojů. Jistě, znělo to, jako kdyby odsuzoval obě válčící strany, ale v tuto chvíli mají povstalci na kontě jen pár menších vítězství, takže složení zbraní by vedlo k návratu k původnímu stavu. Nebo ještě k něčemu horšímu.

Slyším, jak za mnou létají obvinění. Doléhají ke mně výrazy *zrádce, lhář a nepřítel*. Nemohu se k jejich zlosti připojit ani se jí postavit, a tak bude nejlepší zmizet. U dveří mě dostihuje hlas prezidentky Coinové, který překřikuje ostatní. „Nikdo vám nedovolil odejít, vojáku Everdeenová.“

Jeden z prezidentčiných vojáků mi klade dlaň na paži. Nejde vyloženě o agresivní gesto, ale po zkušenostech z arény reaguji ostře na každý neznámý dotyk. Vytrhuji paži z jeho sevření a vybíhám na chodbu. Za sebou slyším zvuk šarvátky, ale nezastavuji se. V duchu rychle procházím seznam možných úkrytů a uchyluji se do komory ve vzdělávacím centru, kde se choulím za bednou s křídou.

„Žiješ,“ šeptám a tisknu si dlaně ke tvářím. Usmívám se tak široce, že můj úsměv navenek určitě vypadá jako grimasa. Peeta je naživu. A stal se z něj zrádce. V tuhle chvíli je mi to ale jedno. Ať říká cokoli a pro kohokoli, hlavně že vůbec může mluvit.

Po několika minutách se otvírají dveře komory a někdo vchází dovnitř. Přisedá ke mně Hurikán. Z nosu mu kape krev.

„Co se stalo?“ ptám se.

„Přípletl jsem se do cesty Boggsovi,“ krčí rameny. Otírám mu nos rukávem. „Au! Dávej pozor!“

Snažím se být jemnější a poťukávám mu látkou na nos, místo abych ho otírala. „Který to je?“

„Však víš. Pravá ruka Coinové. Ten, který se tě snažil zastavit.“ Odstrkuje mou ruku pryč. „Nech toho! Ještě kvůli tobě vykrvácím.“

Krev se mu po mém zásahu opravdu roztekla čůrkem. Vzdávám pokusy o první pomoc a ptám se: „Ty ses s ním pral?“

„Ne, jenom jsem mu zastoupil cestu, když chtěl vyběhnout za tebou. Praštil mě loktem do nosu,“ vysvětluje Hurikán.

„Určitě tě potrestají,“ říkám.

„To už udělali.“ Zvedá zápěstí. Necháपavě se na něj dívám. „Coinová mi sebrala komunikátor.“

Koušu se do rtu a snažím se udržet si vážný výraz. Připadá mi to tak směšné... „To je mi líto, vojáku Hurikáne Hawthorne.“

„Nemusíte mě litovat, vojáku Katniss Everdeenová,“ zubí se na mě. „Stejně jsem si s ním připadal jako blbec.“ Oba vyprskneme smíchy. „Odebrání komunikátoru tady nejspíš platí za velkou degradaci.“

Tohle je jedna z mála výhod pobytu ve Třináctém kraji. Vrátil se mi Hurikán. Když zmizel tlak, který na mě vyvíjel Kapitol, abych se oženila s Peetou, podařilo se nám zůstat přáteli. Hurikán se o nic nesnaží – nepokouší se mě líbat ani mluvit o lásce. Buď jsem příliš nemocná, nebo mi chce dát volný prostor. Nebo ví, že by to bylo příliš kruté, když je Peeta v zajetí Kapitolu. Každopádně se zase mohu někomu svěřovat se svými tajemstvími.

„Co je to za blázný?“ vrtím hlavou.

„Jsou to lidé jako my. Kdybychom měli jaderné zbraně místo několika uhelných slojí...“ odpovídá.

„Ráda bych věřila tomu, že by Dvanáctý kraj v temných dobách nenechal ve štychu ostatní povstalce,“ podotýkám.

„Možná by to udělal. Pokud bychom měli na výběr dohodnout se, nebo zahájit jadernou válku,“ krčí Hurikán rameny. „Svým způsobem je úžasné, že vůbec přežili.“

Snad je to tím, že mám dosud na botách popel ze svého kraje, ale poprvé přiznávám lidem z Třináctky to, co jsem jim zatím odpírala: kuráž. Za to, že se proti veškeré pravděpodobnosti udrželi při životě. První roky pro ně musely být hrozný: skrývali se v podzemních prostorách pod troskami zničeného města. Bylo jich málo a neměli žádné spojence, na které by se mohli obrátit o pomoc. Během pětasedmdesáti let se naučili soběstačnosti, vycvičili své obyvatelstvo ve vojáky a bez vnější pomoci vybudovali novou fungující společnost. Byli by ještě silnější, kdyby se jejich porodnost nesnížila kvůli epidemii neštovic, po níž zoufale potřebovali novou krev a nové geny. Snad jsou příliš militarističtí, pořádkumilovní a postrádají smysl pro humor. Ale hlavně že jsou tady. A že jsou ochotní vyřídit Kapitol.

„Stejně jim trvalo dlouho, než o sobě dali vědět,“ bručím.

„Nebylo to jednoduché. Napřed museli vybudovat síť povstalců v Kapitolu a zorganizovat v krajích něco na způsob podzemního hnutí odporu,“ vysvětluje Hurikán. „Pak potřebovali někoho, kdo to celé uvede do pohybu. Tebe.“

„Potřebovali i Peetu, jenomže mu to moc nepomohlo,“ poznamenávám.

Hurikán se mračí. „Peeta dnes napáchal značné škody. Většina rebelů samozřejmě jeho volání po klidu zbraní hned odmítne, ale v některých krajích je odpor vlažnější. Ten nápad určitě pochází od prezidenta Snowa. Z Peetových úst bohužel zní docela rozumně.“

Ačkoliv se bojím Hurikánovy odpovědi, přesto se ptám: „Proč to podle tebe řekl?“

„Možná ho mučili. Nebo ho přesvědčili. Já bych odhadoval, že s nimi uzavřel dohodu, aby tě ochránil. Vyzve ke složení zbraní, pokud mu prezident Snow umožní, aby tě zároveň vykreslil jako zmatenou těhotnou dívku, která vůbec netuší, co se děje, a kterou zajali vzbouřenci. Jestli teď kraje prohrají, pořád existuje jistá šance, že se k tobě vítěz zachová shovívavě. Pokud si to nezkažíš.“ Nejspíš vypadám dočista popleteně, protože další větu Hurikán říká velice pomalu. „Katniss..., on se tě pořád snaží udržet naživu.“

Udržet mě naživu? Vtom to chápu. Hladové hry neskončily. Opustili jsme arénu, ale protože jsme s Peetou oba naživu, jeho poslední přání dosud platí. Chce, abych se držela někde v ústraní a v bezpečí, dokud se válka nepřežene. Pak nebude mít ani jedna strana důvod mě zabít. A Peeta? Jestli vyhrají rebelové, bude to pro něj mít katastrofální následky. Ale pokud vyhraje Kapitol, kdo ví? Třeba nám oběma dovolí žít – pokud si to nezkažíme, jak řekl Hurikán – a sledovat další a další ročníky Hladových her.

Před očima mi prolétne několik výjevů: oštěp vnikající do Routina těla, Hurikánovo bezvládné tělo na kůlu, spáleniště poseté mrtvými těly, v něž se změnil můj rodný kraj. A kvůli čemu? Za co? Vaří se ve mně krev a vzpomínám si na další věci. Na to, jak jsem poprvé zahlédla povstání v Osmém kraji. Na vítěze minulých ročníků her, kteří se chytli večer před Čtvrtohrami za ruce, aby demonstrovali svou jednotu. Nešlo o žádnou náhodu, když jsem vystřelila šíp do silového pole kolem arény. Vroucně jsem si přála, aby se zabodl do srdce nepřítele.

Vstávám tak prudce, až přitom shazuji krabici se stovkou tužek, které se rozkutálejí po podlaze.

„Co je?“ ptá se Hurikán.

„Nemůžeme zastavit boj.“ Shýbám se a nemotorně sbírám tužky s tmavě šedými tuhými do krabice. „Nemůžeme ustoupit.“